

စုံထောက်ဝေရင်နှင့်

အဏ္ဍဝါ မေနှင်း

နယ်နမိတ်

အပိုင်း(၁)

တစ်ခုသော ညနေခင်း၌ ဒလဆိပ်ကမ်းသို့ သင်္ဘောတစ်စီး ဆိုက်ကပ်လာ၏။ ထိုသင်္ဘောသည် ထားဝယ်မှ လာသော သင်္ဘောဖြစ်ရာ ကုန်စည်ကုန်များ ပါသဖြင့် ကုန်ထမ်းသမားများ ဆိုက်ကားသမားများ ဝင်ရောက် လာကြသဖြင့် စည်းကား သိုက်မြိုက်လာ၏။ ထိုသို့ လူအများ တိုးဝှေ့သွားလာနေသော ဆိပ်ကမ်း တစ်ခုလုံးသည် ပွတ်လောရိုက်ကာ ဆူညံနေ၏။

ကုန်ထမ်းသူများကလဲ ကုန်များကို သင်္ဘောပေါ်မှ ထမ်းချနေသလို ဆိုက်ကားသမားများကလည်း ခရီးသည် ရရေးအတွက် အထုပ်ဆွဲသူဆွဲလက်ဆွဲခေါ်သူ ခေါ်နှင့် အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင် နေကြ၏။ ထိုသို့ လူအများ ယောက်ယက်ခတ် နေသည့်အချိန် သင်္ဘောပေါ်မှ လွန်စွာ ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဆင်းသက် လာလေ၏။ ထိုမိန်းကလေးသည် အနီရောင် ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး အနက်ရောင် သားရေအိပ်လေးကို ကိုင်ကာ ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာ၏။

လူအများ ၏ မျက်လုံးများ သည် ထိုမိန်းကလေးထံသို့ စုပြုံကြည့်နေကြ၏။ မိန်းကလေးသည် အသက်အစိတ် ဝန်းကျင်မျှရှိပြီး ညှို့ငင်ဖမ်းစားတက်သည့် အပြိုး၊ နတ်မှောင်သော ဆံပင်၊ ပိုင်းစက်သော မျက်နှာ၊ တောက်ပနေသော မျက်လုံးများကို ပိုင်ဆိုင်ထားပြီး အလှကရီ ပပဝတီနဲ့ ညီအစ်မလို့ ထင်ရလောက်အောင် လှပမှုများ နဲ့ လူ

အများကြားတွင် ထင်ပေါ်နေ၏။

ပုရိသ ယောက်ျားများ အဖို့ ထိုမိန်းကလေးကို မျက်တောင်ပင် မခတ် ကြည့်ရူနေသည် မှာ လည်း ဆိပ်ကမ်းတခုလုံးမှ ကလေးလူကြီး အကုန်ဖြစ်နေ၏။ လက်ဖက်ရည် သောက်သူများကလည်း ပါးစပ်ထဲသို့ မရောက် ပါးသို့လောင်းသူလောင်း မေးသို့လောင်းသူလောင်းနဲ့ မိန်းကလေး၏ အလှကို ခံစားငေးမောနေကြလေ၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် တက်စီတစ်စီး အနားသို့ ရောက်သောအခါ တက်စီသမားအား စာရွတ်အပိုင်းလေးကို ပေးလိုက်ပြီး ထိုလိပ်စာအတိုင်း ပို့ပေးရန် ပြော လိုက်လေ၏။

"ဦးလေး ဒီစာထဲမှာ ပါတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း လိုက်ပို့ပါလား ကျွန်မ အဲဒီနေရာကို သွားချင်လို့ ပါ"

"တူမကြီးက ဘယ်ကလဲ ... ရန်ကုန် မရောက်ဘူးလို့ လား တယောက်ထဲလား အဖော် မပါဘူးလား"

"ကျွန်မက ထားဝယ်ကပါ ရန်ကုန်ကို ပထမဦးဆုံး ရောက်ခြင်းပါပဲ တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့တာပါ ကျွန်မနာမည် မေနန်းပါ"

"ကောင်းပါပြီ တူမကြီးသွားချင်တဲ့ နေရာကို လိုက်ပို့ပါမယ် ကားပေါ်တက်ပါ"

ထိုသို့ဖြင့် တက်စီကားလေးသည် ဆိပ်ကမ်းမှ မောင်း၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ဆိပ်ကမ်း၌ ကျန်ခဲ့သော ပုရိသများမှာ ထိုမြင်ကွင်းကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်လံကြည့်ရှု နေလေ၏။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြတာလည်း ကားလေးမျက်စိထဲမှ ပြောက်ကွယ်သွားသည် အထိ ပြောလို့ မပြီးနိုင်ဘဲ လှကြောင်း ချောကြောင်းကို အရ

သာခံကာ ပြောဆိုနေကြ၏။

တက်စီကားကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း မောင်းနှင်လာရာ ကြယ်ငါးပွင့် ဟိုတယ်ရှေ့သို့ ရောက်သည် နှင့် ကားလေး ထိုးရပ်သွား၏ ။ မိန်းကလေးသည် တက်စီသမားဦးလေးအား ကားခပေးပြီး ဟိုတယ် ကောင်တာသို့ ဝင် လာလေ၏။ ကောင်တာသို့ ရောက်သည် နှင့် အခန်း တခန်း ရနိုင်မလားလို့ မေးပြီး တစ်လလောက်ပဲ ငှားမည်ဆိုကြောင်း ဈေးပိုပေး၍ ငှားရာ အခန်းကောင်း တစ်ခုကို ရလေ၏။

မိန်းကလေးသည် အနက်ရောင်သားရေ အိပ်ကို ယူပြီး အခန်းဆီသို့ လျှောက်လာ၏။ အခန်းသို့ ရောက်သည် နှင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကာ သားရေအိပ်ကို သွန်ချလိုက်၏။ သားရေအိပ်ထဲ၌ စိန်ရတီခြောက်လုံး၊ ပတ္တမြား ကလေးလုံး၊ ရွှေဒင်္ဂါးက ဆယ်ငါးပြား၊ ငွေက ထောင်လေးရာ၊ အဖြူရောင် လက်ကိုင်ပုဝါတစ်ခု၊ မိတ်ကပ်ဘူးလေးက တခု၊ အသွားခုနစ်လက်မ ရှိသော ကျောက်စီဓားမြှောင်တစ်ချောင်း၊ ဓာတ်ပုံ သုံးပုံနှင့် ဝမ်းဆက် တစ်စုံစီ ပါလေ၏။

ထိုအထဲ၌ ကျောက်စီဓားမြှောင်လေးကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ဓာတ်ပုံ သုံးပုံကိုလည်း တစ်လှည့်စီ ကောက်ကြည့်လိုက်၏။ ကြည့်နေစဉ်မှာ ပဲဒေါသများ ထွက်ကာ ဓာတ်ပုံပိုင်ရှင်များ ရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ကိုင်ထားသော ဓားဦးလေးနဲ့ အပေါက်လေးတွေ ဖြစ်အောင် လိုက်ဖောက်နေ၏။ ပါးစပ်ကလည်း အလှည့်ကျတော့ မနွဲ့စတမ်းပေါ့လို့ မဲ့ပြီးလေး တစ်ချက်ဖြင့် ပြုံးကာ သားရေအိပ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ထားလိုက်၏။

ဓာတ်ပုံများ ရဲ့ နောက်ကျော၌ နာမည်များ နေရပ်လိပ်စာ များကို ရေးသားထား၏။ ဦးမောင်ကြီး ကျိုက္ကစံရက်ကွက် (၁၄) လမ်း၊ ဦးအောင်မြင့် ကန်ထရိုက်တာ ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်း၊ ဦးဘမောင် လသာ ကျုံးကြီး

လမ်း၊ ဆိုသည့် လိပ်စာလေးများကို ရေးထားလေ၏။ မိန်းကလေးသည် ရေချိုးရန် တဘတ်လေးကို ယူပြီး ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်ကာ ရေချိုးလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းလေး တစ်ယောက်ဟာ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ယူပြီး အခန်းတံခါးကို ခေါက် လိုက်လေ၏။ ရေချိုးနေသော ကြားရပြီး ထွက်မလာသည့်အတွက် ဝန်ထမ်းကလေးသည် စားသောက်ဖွယ်ရာ များကို ကိုင်ကာ တံခါးကိုဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ စားပွဲပေါ်သို့ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ချထားပြီးအပြင် ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

မိန်းကလေးသည် ရေချိုးပြီး ရေချိုးခန်းမှ ထွက်လာသောအခါ စားသောက်ဖွယ်ရာများ လာပို့ထားသည် ကို တွေ့တော့ အဝတ်အစားများ ယူဝတ်ပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာများကို စားသောက်လေ၏။ စားသောက်လို့ ပြီးစီးသောအခါ ဝန်ထမ်းကလေးသည် ပန်းကန်များကို လာယူလေ၏။ မိန်းကလေးသည် လည်း ပင်ပန်းနေသည့်အတွက် အိပ်စက် အနားယူလေ၏။

ညသည် တိတ်ဆိတ်နေကာ လေပြေလေညင်းလေးများ တိုက်ခတ်နေ၏။ မိန်းကလေး၏ အခန်းသည် မီးများ ပိတ်ထားသည့်အတွက် မှောင်မည်းနေ၏။ ထိုအချိန်၌ မိန်းကလေး၏ အခန်းသို့ လူသုံးယောက် ဝင်ရောက် လာလေ၏။ လက်ထဲ၌ လည်း ဓားမြှောင်လေးများ ကိုင်ထားပြီး မျက်နှာကို ပုဝါစည်းထားသည် ။

လူဆိုးတစ်ယောက်သည် အိမ်ယာအနားသို့ လျှောက် လာပြီး လက်ထဲက ဓားမြှောင်ဖြင့် အိပ်ရာပေါ်မှာ ရှိသော မိန်းကလေးကို ဓားမြှောင်နဲ့ အားကုန် ထိုး လိုက်လေ၏။ ထိုစဉ် အခန်းထောင့် တနေရာမှ ရီသံတခု ထွက်ပေါ်လာ၏။

"အဟတ် အဟင့် ဟားဟား"

တယ်မိုက်တဲ့ လူတွေပါလား မိန်းကလေးတစ်ယောက် အခန်းထဲကို ဓားမြှောင်တွေ ကိုင်ပြီး လာကြတာဆိုတော့ အတော်သတ္တိကောင်းမဲ့ သူတွေပဲဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်"

"အော် မင်းက အတော်လည်း သတိကောင်းပါလား မင်းမဆိုးဘူး ငါတို့ အထင်သေးမိတာ မှားသွားတာဘဲ ကြာပါတယ်ကွာ မင်းအိပ်ထဲမှာ ပါတဲ့ ရတနာတွေငါတို့ လိုချင်တယ်။ မင်းကောင်တာမှာ အခန်းခပေးတုန်းက ငါတို့ မြင်လိုက်တယ်။ အဲဒါ အခုထုတ်ပေးပါ"

"တယ်ခက်ပါလားရှင် လိုချင်တာကို လွယ်လွယ်နဲ့ ရမှ တော့ လူတွေ အကုန်လုံး ဆင်းရဲသားဆိုတာ ဘယ်ရှိတော့မလဲ ရှင် ဘယ်အရာကိုမှ လွယ်လွယ်မရဘူး ဆိုတာ ရှင်တို့ မသိဘူးလား"

"ဟေ့ ကြာတယ် ပေးမလား မပေးဘူးလား"

"မပေးဘူးဆိုရင် ရှင်တို့ က ဘယ်လိုများ လုပ်မှာ ပါလိမ့်"

ထိုသို့ ပြောလိုက်သည် နှင့် လူတစ်ယောက်သည် ဓားမြှောင်ကို မြှောက်ကာ မိန်းကလေးဆီသို့ ပြေးဝင်ကာ ဓားဖြင့်ထိုးလေ၏။ မိန်းကလေးသည် လည်း လှပစွာ တိမ်းရှောင်ပြီး တံတောင်ပေးလိုက်ရာ ထိုပြေးလာသော လူဟာ မှောက်ယက် လဲကာ မေ့သွား၏။

"အော် မင်းကလည်း တယ်မခေပါလား" ဟေ့ရောင် သူကို သွားသတ်ကွာ"

"ကျား""ရား"

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ၏ အမိန့်ကြောင့် တခြားတစ်ယောက်ဟာ မိန်းကလေးထံသို့ ပြေးဝင်လာ၏။ တိုက်ခိုက်ရေးရာ ကျွမ်းကျင်လှသော မိန်း

မချောလေးမှာ မည်သို့မျှ မတုန်လှုပ်ဘဲ လာရောက် တိုက်ခိုက်သူကို ခုခံ တိုက်ခိုက်လေ၏။ တပည့်ဖြစ်သူနှင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေကြပုံကို ကြည့်ပြီး ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ရန် ခုန်ဝင်လိုက်၏။ သို့သော်လည်း သူ၏ မှန်းချက်သည် နှမ်းထွက်နှင့် မကိုက်ဖြစ်သွားသည် ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မိန်းကလေးသည် ရှောင်တိန်းပြီး ညာခြေဖြင့် ရင်ဝကို ကန်ထည့်လိုက်ရာ "အား" ဟု သော အသံတစ်ချက်သာ အော်နိုင်ပြီး မေ့သွားလေ၏။

ဆရာဖြစ်သူ မေ့နေသော်လည်း တိုက်ခိုက်မှု မရပ်သည့် တပည့်ကြောင့် မေနန်း ရှမ်းကြီးသိုင်းနဲ့ ခုခံတိုက်ခိုက်ရာ တပည့်ဖြစ်သူ အပြင်းအထန် ခုခံနေရလေ၏။ ထိုသို့ အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေချိန် မိန်းကလေးသည် ဝိုက်လက်သီးဖြင့် ပင့်ထိုးလိုက်ရာ တပည့်ဖြစ်သူ လဲကျသွားလေ၏။ သို့သော် တပည့်ဖြစ်သူဟာ လေးဘက်ကုန်းအထိ မိန်းကလေးက ညာခြေဖြင့် မေးဖျားအား အားကုန်ကန်လိုက်ရာ "အား" ဟု သာ အော်နိုင်ပြီး မေ့လဲကျသွား၏။

ဆူညံဆူညံ အသံများကြောင့် ဟိုတယ် ဝန်ထမ်းများ ဝင်ရောက်လာကြရာ မေ့လဲနေသော လူသုံးယောက်ကို တွေ့သည် နှင့် မိန်းကလေးအား တအံတဩကြည့်နေကြ၏။ မိန်းကလေးမူကား မည်သို့မျှမဖြစ်ဘဲ တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်နေပြီး မေ့နေသော သူများ ၏ ဓားမြှောင်များကို သေချာစွာ ကြည့်နေလေ၏။ ဝန်ထမ်းများ လည်း နေရောင်ခြည်လာသည် နှင့် မေနန်းတစ်ယောက် အိပ်ရာမှ ထကာ ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး မျက်နှာသစ် ရေချိုးလေ၏။ ရေချိုးပြီး အလှဆုံး ဖြစ်အောင် မိတ်ကပ်များ လိမ်းပြီး ထင်ပေါ်သော အနီရောင် ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ကာ အခန်းမှ ထွက်လာခဲ့၏။ လက်ထဲ၌ လဲ ပိုးပြာရောင် ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ကိုင်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်း လာလေ၏။ သူဆင်းလာသော

လမ်းတစ်လျှောက် ဝန်ထမ်းကောင်လေးများ တည်းခိုသူများက ငေးမောကြည့်ရှု နေကြ၏။

သူသည် လဲ ထိုသို့ ကြည့်ရှုသူများကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဟိုတယ်မှ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ တက်စီတစီးအား လှမ်းခေါ်လိုက်ရာ တက်စီတစ်စီးသည် သူမ၏ အနားသို့ ရောက်သည် နှင့် ထိုးရက်သွားလေ၏။ သူမသည် တက်စီလေးဖြင့် ထွက်သွားရာ စတီးဘရားသား ဟူသော ကုမ္ပဏီသို့ ရောက်သည် နှင့် တက်စီပေါ်မှ ဆင်းကာ ကုမ္ပဏီအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

ကုမ္ပဏီသည် ဦးမောင်ကြီးပိုင်သော ကုမ္ပဏီဖြစ်ပြီး လွန်စွာ တိုးတက်နေသော ကုမ္ပဏီ တခုလဲဖြစ်သည် ။ ဦးမောင်ကြီးဟာ ရန်ကုန်ဇာတိ မဟုတ်ဘဲ ထားဝယ်ဇာတိ ဖြစ်သည် ။ သူသည် ရန်ကုန်မြို့တွင် လာရောက် နေထိုင်သည် မှာ ခြောက်နှစ်ခန့်ပင် ရှိပေပြီ။ သူ၌ စည်းစိမ်ဥစ္စာ များ နှင့် သားသမီးများ ဖြင့် အေးချမ်းသာယာမှုကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည် ။

သူဟာ အလွန်ရိုးသူပြီး အလှူအတန်းများ ၌ လက်မနှေးဘဲ အမြဲလှူလေ့ရှိပြီး သာရေး နာရေးများ တွင် လဲ ပါဝင်လေ့ရှိသည့်အတွက် သူအား ရန်ကုန်မြို့သူဌေးများက လွန်စွာ ချစ်ခင်လေးစားကြသလို အရာရှိအရာခံများ နှင့်လည်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူ တစ်ယောက်ဟူသည် မှာ လည်း မမှားပေ။ ဦးမောင်ကြီးဟာ လက်အောက်ငယ်သားများ အပေါ်၌ လည်း မိသားစုသဖွယ် ဆက်စံတက်သူ ဖြစ်သည့်အတွက် လက်အောက်ငယ်သားများကလည်း အလွန်ချစ်ခင် လေးစားကြလေ၏။

သိုသော်လည်း ဦးမောင်ကြီးဟာ ခုချိန်မှာ မည်မျှပင်ကောင်းသည်ဟု ဆိုသော်လည်း ဟိုးလွန်ခဲ့သည် ဆယ်နှစ်တာ ကာလမှာ တော့

လွန်စွာ ဆိုးသွမ်းသော ဓားပြတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ သူဟာ ရတနာ အများ အပြားကို တိုက်လို့ ရခဲ့သည် အတွက် ရန်ကုန်၌ သူ၏ ဘဝကို ဇာတ်မြုပ်ထားလေ၏။

ဦးမောင်ကြီးဟာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုတင်မကဘဲ ကျောက်မြတ်ရတနာ ရောင်းဝယ်ရေးကိုပါ လုပ်ကိုင်သည့်အတွက် ကျောက်မြတ်ရတနာ လောကမှာ လည်း နာမည်တစ်လုံးဖြင့် ရပ်တည်နေသူ တစ်ယောက်ဆို လည်း မမှားပေ။ သူသည် ကုမ္ပဏီစားပွဲပေါ်၌ ပတ္တမြားတစ်လုံးကို ယူကြည့်နေချိန် သူ၏ အခန်းသို့ ဟိုတယ်မှ စာရေးမလေးတစ်ဦး ဝင် ရောက် လာပြီး သူရှေ့၌ ရပ်နေလေ၏။ ဟိုတယ်မှ လူများ သည် ဦးမောင်ကြီး အလုပ်လုပ်နေချိန်တွင် စကားမပြောကြပေ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဦးမောင်ကြီးသည် အလုပ်ချိန်၌ စကားပြောရင် မကြိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည် ။
